

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 kwietnia 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te 's-Gravenhage) — Federatie Nederlandse Vakbeweging (FNV) przeciwko Staat der Nederlanden

(Sprawa C-124/05) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 93/104/WE — Prawo do płatnego, corocznego urlopu — Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany minimalny wymiar płatnego, corocznego urlopu)

(2006/C 143/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Federatie Nederlandse Vakbeweging (FNV)

Strona pozwana: Staat der Nederlanden

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te 's-Gravenhage — Wykładnia art. 7 ust. 2 dyrektywy Rady 93/104/EWG z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 307, str. 18) — Zgodność z normą prawa krajowego przewidującą możliwość wyrażenia w formie pisemnej, w czasie trwania umowy o pracę, zgody na przyznanie w roku następnym ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w minimalnym wymiarze.

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, zmienionej dyrektywą 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by przepis krajowy zezwalał w trakcie trwania

umowy o pracę na zastąpienie dni urlopu corocznego w rozumieniu art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, niewykorzystanych w trakcie danego roku, ekwiwalentem pieniężnym w trakcie roku następnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 25.6.2005

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 kwietnia 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation) — Levi Strauss & Co. przeciwko Casucci SpA

(Sprawa C-145/05) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1 lit. b) — Moment właściwy dla dokonania oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do znaku towarowego i oznaczenia podobnego — Utrata mocy odróżniającej w wyniku zachowania właściciela znaku towarowego po rozpoczęciu używania oznaczenia)

(2006/C 143/34)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Levi Strauss & Co.

Strona pozwana: Casucci SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Belgia) — Wykładnia art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1) — Moment właściwy dla oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do znaku towarowego i podobnego oznaczenia — Utrata mocy odróżniającej wynikająca z działania właściciela znaku towarowego po rozpoczęciu używania oznaczenia

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia zakresu ochrony znaku towarowego, który został zarejestrowany zgodnie z prawem na podstawie swojej mocy odróżniającej, sąd winien uwzględnić sposób postrzegania przez zainteresowany krąg odbiorców w chwili rozpoczęcia wykorzystywania oznaczenia, którego używanie stanowi naruszenie prawa ze wspomnianego znaku towarowego.
- 2) W przypadku gdy właściwy sąd stwierdzi, iż dane oznaczenie stanowiło naruszenie prawa ze znaku towarowego w chwili rozpoczęcia jego używania, to do tego sądu należy podjęcie środków, które w świetle okoliczności danej sprawy okażą się najbardziej odpowiednie dla zagwarantowania prawa właściciela znaku towarowego przysługującego mu na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/104, przy czym środki te mogą obejmować w szczególności nakaz zaprzestania używania wspomnianego oznaczenia.
- 3) Nie można nakazać zaprzestania używania danego oznaczenia, jeśli zostało stwierdzone, że w wyniku działania lub zaniechania jego właściciela wspomniany znak towarowy utracił moc odróżniającą w taki sposób, że stał się on nazwą powszechnie używaną w rozumieniu art. 12 ust. 2 dyrektywy 89/104, a co za tym idzie, jego właściciel utracił swoje prawa.

(¹) Dz.U. C 132 z 28.5.2005

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 kwietnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-180/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/100/EWG — Prawa pokrewne prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej — Prawo publicznego użyczenia — Brak transpozycji w zakreślonym terminie)

(2006/C 143/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: W. Wils, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (Przedstawiciel: S. Schreiner, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 i 5 dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346, str. 61)

Sentencja

- 1) Nie stosując przepisów dotyczących prawa publicznego użyczenia zawartych w dyrektywie Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy;
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 171 z 9.7.2005

Postanowienie Trybunału z dnia 21 listopada 2005 r. — SNF SAS/Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-482/04 P) (¹)

(Odwołanie — Dyrektywa dotycząca produktów kosmetycznych — Ograniczenia stosowania poliakryloamidów jako składników produktów kosmetycznych)

(2006/C 143/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SNF SAS [Przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, adwokaci]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: X. Lewis i A. Caeiros, pełnomocnicy]